

Cirkulärnr: 1997:125
Diariernr: 1997/2020
Handläggare: Håkan Gustafsson
Sektion/Enhet: Internationella gruppen
Datum: 1997-08-01
Mottagare: Kommunstyrelsen
Kommundirektören
Rubrik: Agenda 2000 EU:s program för perioden 2000-2006

Internationella gruppen
Håkan Gustafsson, gc

1997-08-01

Kommunstyrelsen
Kommundirektören

Agenda 2000 EU:s program för perioden 2000-2006

Bakgrund

EU-kommissionen presenterade den 16 juli 1997 sitt mest omfattande program någonsin. Agenda 2000 är ett dokument som på 1.150 sidor ger det finansiella perspektivet och förslag till policyändringar för det europeiska samarbetet under de närmaste åren efter millenniumskiftet.

EU har gjort planer på "medellång sikt" sedan 1988. För första gången behandlar planen nu en sjuårsperiod. Denna gång följer ett finansiellt perspektiv också förslag till förändringar av strukturpolitiken och jordbrukspolitiken inför nästa utvidgningsprocess. Utvidgningen från EU 15 till EU 26, förutsatt att alla elva länder fullföljer sin kandidatur, är en betydligt mer omfattande och politiskt mer svår genomförbar process än de utvidgningsomgångar som EU har bakom sig.

Integrationsarbetet har i praktiken redan pågått i flera år genom Europaavtal med kandidatländerna, Phareprogrammet och det institutionella reformarbete som avslutades genom Amsterdamfördraget nyligen. Utvidgningens omfattning gör att kommissionen nu föreslår att den genomförs i etapper.

Formellt sett är Agenda 2000 ett kommissionsmeddelande och ett förberedande dokument inför Europeiska rådets möte i Luxemburg i december.

Dokumentet kommer närmast att granskas av EU-parlamentet och rådet. Det var inför parlamentet som kommissionens ordförande Santer nyligen presenterade rapporten. Behandlingen i rådet har nu inletts. De första kommentarerna är positiva. Sverige, Danmark och Italien har markerat att man i stället för en delad förhandlingsstart vill se samtliga kandidatländer representerade vid det fototillfälle i december när förhandlingarna om medlem-

skapet beslutas av ministerrådet. Rapporten behandlas formellt på ett första rådsmöte den 15 september 1997 och avsikten är då att komma överens om de fortsatta procedurerna för det fortsatta arbetet med Agenda 2000. Rådet i form av utrikesministrarna kommer att utarbeta den rapport som ska ligga till grund för det Europeiska rådets (statscheferna) möte den 12 och 13 december 1997 när de länder som förhandlingarna ska omfatta bestäms.

EU-ambassadörernas rådsarbetsgrupp COREPER som möts varje vecka i Bryssel kommer att ha Agenda 2000 som en återkommande punkt på dagordningen och en "ad hoc grupp" bildas för beredningen av ärendet inom COREPER.

Agenda 2000 förutsätter i viktiga delar att alla medlemsländer är överens om förslagen. Det kan därför bli en hel del förändringar innan förslagen är slutförhandlade.

Innehållet i rapporten

Agenda 2000 består av två huvuddelar med särskilda bilagor för alla ansökarländer. Volym I innehåller det så kallade "Santer I paketet" med det nya finansiella perspektivet. Här redovisas också förslagen till förändringar inom struktur- och jordbrukspolitiken. I Volym 2 sammanfattas länderanalysen för kandidatländerna, förslagen till medlemskapsförberedande strategier och förutsättningar som måste uppfyllas för att medlemsförhandlingar ska inledas.

Kommissionen har inför arbetet med "avier" för varje kandidatland samrått med internationell expertis, tagit del av analys som gjorts i medlemsländerna och genomfört egna detaljstudier.

Dokumentet Agenda 2000 kan hämtas via den så kallade Europaservern genom internet på adressen <http://europa.eu.int>. Publiceringsdatum var den 16 juli 1997.

Vad händer närmast?

Genom Agenda 2000 har kommissionen gett ramarna för det fortsatta arbetet med en reformerad jordbruks- och strukturpolitik. Nu ska politiken utformas på detaljnivå och det jobbet kommer att pågå inom kommissionen till och med våren 1998. Kommissionen ska vara klar med sina förslag till så kallade "regleringar" i mars nästa år. Parallellt görs fortsatta ekonomiska analyser och förberedelser för utvidgningen.

Huvudinriktningen från kommissionens sida har varit känd sedan lång tid tillbaka och förändringsförslagen som nu läggs har stora likheter med den sammanhållningsrapport som kommissionen presenterade i höstas.

Förändringarna i strukturpolitiken kommer att behandlas i Kommunförbundets styrelse under oktober 1997

På en konferens i London i januari 1998 kommer den europeiska samarbetsorganisationen för kommun- och landstingsförbunden CEMR att uttala

sig om den nya strukturpolitiken. Även regionkommittén kommer att behandla Agenda 2000 ur olika aspekter.

Santer I paketet

Agenda 2000 präglas av ett koncentrations- och förenklingstänkande. Den finska kommissionären Liikanen som är ansvarig för budgetfrågor i kommissionen har haft ambitionen att göra en stram budget i en tid när EU-länderna tvingas till nedskärningar. Inte minst är det EU:s politik genom EMU:s konvergenskrav som är anledningen bakom en nationell åtstramning.

EU håller sig inom den nu gällande finansiella ramen 1,27 % av medlemslän- dernas BNP, även sedan utvidgningen genomförts. Förutsättningen för detta är

- en årlig tillväxt i medlemskapskretsen på 2,5 % och på 4-5 % i kandidat- länderna,
- en restriktiv budgetpolitik,
- en förändring av jordbruks- och strukturpolitiken och
- ett tak för utgifterna i kandidatländerna på maximalt 4 % av ländernas BNP.

Strukturpolitikens andel av medlemständernas BNP är 0,46 %. Den andelen ändras inte. Det innebär att 275 miljarder ECU öronmärks för strukturpolitik under hela planeringsperioden. Av dessa 275 miljarder reserveras 210 mil- jarder ECU för nuvarande medlemsländer. Återstående del går till nya medlemmar och medlemskapsförberedelser. Därtill kommer sammanhåll- ningsfondens 20 miljarder som inte Sverige berörs av. Av strukturfondernas 210 miljarder ECU avsatta för medlemsländerna ska två tredjedelar gå till de fattigaste områdena i unionen. Principen att begränsa stödet till regioner som ligger under 75 % av genomsnittet i regional BNP i unionen ska nu tillämpas strikt.

För de nya medlemsstaterna har avsatts 38 miljarder ECU och då är möjlig- heterna att få stöd från sammanhållningsfonden (miljö- och transportin- frastruktur) inräknat. Kandidatländerna får dela på sammanlagt 7 miljarder ECU för medlemskapsförberedelser ur Phareprogrammet. Förutsatt att tre länder blir EU-medlemmar år 2003 vilket är den hypotes som kommissionen arbetar efter, så innebär det en niodubbling av EU-stödet till återstående kandidatländer. Denna stegvisa ökning är den svenske kommissionären Anita Gradins initiativ, som ansett det vara angeläget att bygga upp mottag- ningskapaciteten och kontrollsystemen successivt.

Inriktningen på stödet till kandidatländerna ändras också om kommissionen får sin vilja igenom mot en högre andel infrastrukturinvesteringar. En ökning föreslås från 25 till 70 % till stöd för sådana satsningar.

En återhållande faktor, som gör att belastningen på EU:s budget för utvidg- ningen stannar på 45 miljarder ECU är de medfinansieringskrav som riktas

mot de nya medlemsländerna och den nämnda fyraprocentsspärren av EU-stöd i förhållande till respektive lands BNP.

Under 1998 kommer kommissionen att påbörja en diskussion om en framtida översyn av finansieringssystemet. Inte minst har Tyskland kritiserat de nuvarande reglerna, eftersom man anser sig få bära en tyngre börda än motiverat för EU:s finansiering. Den rabatt som Thatcher en gång förhandlade fram för Storbritanniens del ifrågasätts nu. Den tyske EU-ambassadören i Bryssel har uppvakttat samtliga kommissionens kabinett med försäkringar om att Tyskland inte kan acceptera kostnadsökningar till följd av utvidgningen. Tyskland har också svårt att förstå att ett av de två rikaste EU-länderna, Danmark, är nettobidragstagare.

Sverige har också ökad anledning till varsamhet med EU:s budgetmedel. Den infasningsperiod med avgiftsrabatter som medgavs vid Sveriges EU-anslutning upphör 1999. Den nya budgeten innebär samtidigt en viss minskning i återflödet genom förändringar i strukturpolitiken.

Satsningen från EU:s sida på nya medlemmar och medlemsförberedelser finansieras dels genom tillväxt i ekonomin och dels med omfördelningar i jordbruksstödet i kombination med utfasningar av regioner inom strukturpolitikens stödområden.

Liikanen har framförallt uppmuntrat tillväxtfrämjande insatser i perspektivplanen. En konsekvens av Amsterdamfördraget och EU:s successiva utvidgning är att EU:s utrikespolitiska verksamhet ökar. Det har satt spår i finansplanen.

Det fortsatta arbetet med EU:s utvidgning

Under senare delen av 1998 görs en uppföljning av utvecklingen i kandidatländerna. Detta blir den första årliga kommissionsrapporten som ska visa när medlemsförhandlingar kan inledas med fler länder.

De länder som kommissionen rekommenderat ministerrådet att redan efter årsskiftet inleda förhandlingar med är som bekant Estland, Polen, Ungern, Tjeckien och Slovenien. Sedan tidigare har EU ett åtagande om att starta förhandlingar med Cypern. Förhandlingarna inleds efter årsskiftet. Efter anslutning av fem nya medlemsländer krävs ytterligare institutionella reformer innan fler länder kan bli medlemmar. Kommissionen föreslår därför att arbetet med ett "utvidgningsfördrag" inleds omgående efter millenniumskiftet.

Varje ansökarland har analyserats enligt de så kallade Köpenhamnskriterierna som rådet antog 1993. Dessa innebär krav på stabila institutioner och ett demokratiskt styrelseskick, en fungerande rättsapparat, garanti för mänskliga rättigheter samt skydd för minoriteter. Detta är de politiska kriterierna enligt Köpenhamnsöverenskommelsen. Sedan tillkommer kraven på en fungerande marknadsekonomi och ett näringsliv som är moget att möta den ökande konkurrens från den inre marknaden.

Detta är det ekonomiska kriteriet. Slutligen bedöms anpassningen hittills till EU:s normgivning och förmågan att klara EMU-kraven dvs aquis-kriteriet. I

den bedömningen ingår också rättssystemets kapacitet att övervaka genomförandet av lagstiftningen.

De bedömningar som nu gjorts av kandidatländerna visar att omfattande miljöåtgärder och effektivare kontrollsystem behövs i samtliga fall.

De länder kommissionen valt ut för en första förhandlingsomgång anses uppfylla, eller ha förutsättningar att uppfylla, Köpenhamnskriterierna på medellång sikt. Men inget av länderna klarar alla kriterier i dag.

Estland som ingår i den första förhandlingsrundan har till exempel fått anmärkningar på att integrationen av den ryska befolkningen inte går tillräckligt snabbt och kommissionen ställer också krav på omfattande miljöinvesteringar.

Lettland och Litauen ligger nära Estlands nivå i medlemskapsförberedelser och bedömare inom kommissionen menar att Litauen redan inom en artionmånaders period kan ha nått ifatt Estland.

Slovenien har långt att gå i anpassningar till aquin men landets goda ekonomi motiverade ändå en plats i den första gruppen.

Santer tonade i sitt parlamentstal den 16 juli 1997 ned betydelsen av att vissa länder nu är föreslagna för förhandlingar medan andra står utanför. Alla kandidatländer ska ha möjlighet att inleda förhandlingar så snart Köpenhamnskriterierna uppfylls.

Engelskan begåvades med det nya ordet "pre-inns" för att beskriva detta läge som gör att förhandlingar ändå inleds med ett urval länder. EU:s strategi för medlemskapsförberedelser sammanfattas

- Särskilda partnerskap för att underlätta genomförandet av aquin
- Utvidgade möjligheter för kandidatländerna att delta i EU-program
- Ökad satsning på Phare-programmet med 500 årliga miljoner ECU på jordbruksområdet och 1 årlig miljard ECU för strukturpolitiska satsningar.
- En årlig Europakonferens med statscheferna i medlemsländerna och samtliga kandidatländer.

Utvidgningen har både en kostnads- och en intäktssida. Det är mest kostnadssidan som det ges utrymme för i debatten. Kommissionen lyfter i Agenda 2000 fram fördelarna med utvidgningen. Den utvidgade marknaden och ökade mångfalden sätts i främsta rummet. Men utvidgningen innebär också en ökad storpolitisk roll för Europa. De som förutspår dystra effekter för arbetsmarknaden i nuvarande medlemsländer bemöts med erfarenheter från tidigare utvidgningar som inte skapat någon nämnvärd effekt på arbetskraftens rörlighet. Strukturella problem kan uppstå i vissa branscher i nuvarande medlemsländer såväl som i de nya medlemsländerna. Hur stora effekterna blir hänger också samman med de resultat som nås under förberedelseperioden. Problemen kan bli större med dåligt genomslag i den ekonomiska tillväxtpolitiken som gör att inkomstskillnaderna består.

Möjligen kan de problem som återstår att lösa uppfattas som nedtonade. Det talas i Bryssel om Hidden Agenda 2000.

Genomgripande förändringar i den nya jordbrukspolitiken

Bedömare inom kommissionen betecknar förändringarna inom jordbrukspolitiken som något av en "revolution" trots att subventionerna för jordbruket som helhet inte stramas åt (ännu). Det nya upplägget där prisstöd ersatts med inkomststöd öppnar möjligheter till en helt ny politisk kurs bort från en subventionspolitik och tar sikte på en successiv marknadsanpassning. Kanske är ett föråldrat och dyrbart stödsystem för jordbruket till sist på väg att brytas sönder. När Santer presenterade 2000-paketet markerade han att omläggningen av subventionerna på jordbruksområdet inte kommer att kompensera jordbruket fullt ut.

En viktig markering är att utvecklingsstödet för glesbygdsområden integreras med strukturpolitiken. Anslaget för målområdena 5a och 5b inarbetas i det nya mål 2-området

Detta innebär att det tidigare så mäktiga jordbruksdirektoratet inom kommissionen förlorar ytterligare politisk tyngd. I det här fallet är det direktoratet för EU:s strukturpolitik som dragit det längsta strået. DG XVI övertar m.a.o. det politiska samordningsansvaret för landsbygdsutveckling inom mål 2.

Reformerad strukturpolitik

Den reformerade strukturpolitiken bygger på geografisk, tematisk och finansiell koncentration. Stödområdena ska i framtiden täcka en mindre yta. Stöden ska bli färre och de ekonomiska satsningarna ska bli mer koncentrerade. En och samma region ska bara kunna tillhöra ett målområde och antalet målområden begränsas till tre.

Målen 1 och 2 blir geografiskt bundna medan mål 3 blir ett horisontellt stöd. Mål 3-stöd kan utgå i regioner som ligger utanför mål 1 eller 2.

Befolkningsandelen i stödområden ska ner från 51 % till 35-40 %. Färre program och förenklad administration ska göra systemet effektivare.

Nyheter är också att insatser riktade mot städernas särskilda problem blir en del av den framtida strukturpolitiken och att man lägger till en ny demografisk dimension som grund för den nya regionalpolitiken. Det är Allan Larssons analysgrupp som nu ligger bakom en del av designen för den nya strukturpolitiken. Den uppochnedvända befolkningspyramiden dvs en ökande befolkningsandel i högre åldersgrupper och en krympande andel förvärvsarbetande är en del av problembilden. Problemet förstärks av att ungdomsgruppernas utbildning misstämmer med arbetsmarknadens efterfrågan, vilket är ett socialt såväl som ekonomiskt problem.

Ett ökat ansvar ska läggas ut på medlemsländerna och kopplingen till nationell stödpolitik ska förstärkas. Betoningen av partnerskapen är också en del av den nya agendan.

Den nya strukturpolitiken är på motsvarande sätt som för jordbrukspolitiken ett balansstycke mellan olika intressen. Övergångslösningar införs för att inte länder som Spanien, Portugal och Grekland ska gå i taket. En geografisk omfördelning av EU-stödet från söder mot norr har stor politisk sprängkraft och det yttersta hotet av de missnöjesyttringar som kan bli följden av bristande politisk fingerfärdighet, är att vissa medlemsländer blockerar utvidgningsprocessen.

En fråga som diskuteras med intresse i regioner som ligger i riskzonen för fortsatt stöd är vilken statistik som de nya målområdena ska grundas på. Om besluten fattas omkring halvårsskiftet 1998 kommer beslutet att baseras på statistik för perioden 1993-1995.

Mål 1

Mål 1 behåller i stora drag sin nuvarande inriktning enligt kommissionären Wulf-Mathies. Däremot krymper den geografiska stödmattan i nuvarande medlemsländer genom att bland annat Irland väntas falla ifrån som mål 1 området. Allteftersom nya länder ansluts kommer tyngdpunkten i mål 1-stödet att förskjutas mot norr.

Regioner i det tidigare mål 1-området som varken blir stödberättigade för mål 1 eller mål 2, kommer att garanteras en utfasningsperiod på fem år. Detaljer för detta har ännu inte utarbetats.

Kommissionens svar på den kritik som redan framförts från regioner som riskerar att fasas ut har varit att kommissionen endast ger förslag till kriterier. Först i nästa steg handlar det om att se vilka regioner som är stödberättigade. Effekterna för det svensk-finska mål 6-området som i dag följer det nuvarande mål 1-stödets principer, redovisas under avsnittet Hur går det för Sverige?

Mål 2

Strategin för det nya mål 2-området har kommissionären Mathies hämtat från Sverige. Ett exempel är sammankopplingen mellan problemregioner och tillväxtpooler för att få samverkans effekter.

Regioner med behov av en stärkt ekonomisk och social struktur kan här få stöd. Ledordet för mål 2 är stärkt konkurrenskraft. Målområdet ska tillämpas på regioner med en koncentration av regionala problem som ensidig näringslivsstruktur, sliten infrastruktur, ogynnsam demografisk/social utveckling, höga arbetslöshetstal osv. Stöd ska kunna gå till såväl stad som land och för regioner som stångats mot Bryssel-byråkratins regelverk kan konstateras att samordningen mellan EU:s fonder stärks i detta nya målområde.

Mål 2 finansieras genom samtliga EU:s fonder. Exempelvis ges stöd till landsbygdsutveckling från jordbruksfonden (14 miljarder ECU). Detta anses som ett nederlag för jordbrukskommissionären Fischler som velat behålla den direkta kopplingen mellan landsbygdsutveckling och europeisk jordbrukspolitik. Frankrikes Chirac har dock redan signalerat att jordbruksansla-

get ska användas för jordbruket. Möjligen är därför inte sista ordet sagt i denna fråga. För kommunerna blir det en påtaglig förenkling när insatserna samordnas inom ett och samma direktorat inom kommissionen.

Mål 3

Detta målområde ägnas i hög grad åt kompetensutveckling och insatser som ökar "anställningsbarheten" hos arbetslösa. Området omfattar samtliga regioner utom de områden som får del av stöd enligt mål 1 eller 2.

Fyra typer av satsningar prioriteras

- ekonomiska och sociala utvecklingsinsatser
- livslångt lärande och förbättringar i utbildningssystemen
- insatser för att öka arbetskraftens attraktivitet på arbetsmarknaden
- insatser för att motverka social utslagning.

Fördelningen av det totala anslaget mellan mål 2 och mål 3 är ännu inte gjord. Dessa målområden delar på den återstående tredjedelen av strukturpolitiken sedan stödet till kandidatländerna för EU:s utvidgning räknats bort. Totalt rör det sig om cirka 76 miljarder ECU som ska fördelas mellan mål 2 och mål 3 under programperioden.

Gemenskapsinitiativen

Den administrativa röran kring de så kallade "gemenskapsinitiativen" ska nu redas upp. De nuvarande 13 initiativen har medfört 400 olika projekt som blivit omöjliga att överblicka. Detta har varit ett skäl till att kommissionen dragit på sig mycket stark kritik (som säkert varit befogad) för bristfällig styrning och övervakning. Oegentligheter har också förekommit.

Kvar blir tre olika stödkategorier för gemenskapsinitiativen:

- 1) Gränssamarbete; interregionalt och transnationellt i huvudsak enligt nuvarande INTERREG-programmet
- 2) Landsbygdsutveckling inspirerat av LEADER-programmet
- 3) Kompetensutveckling (human resources).

Samtidigt reduceras budgeten från 9 till 5 % av det totala strukturfondsanslaget. Däremot blir det en ökning för de tre återstående initiativen inom den reducerade ramen.

Pilotprojekten, som i dag uppgår till 1 % av strukturfondens budget ska också koncentreras. "Miniprojekt" ska undvikas eftersom dessa varit svåröverblickbara och sönderstyckade på ett sätt som försvårat kunskapsuppbyggnad. Kommissionens förslag till förändringar på dessa områden blir nu också viktiga att följa upp för kommunerna. Det är just gemenskapsinitiativen som bidragit till att regioner och kommuner kunnat involveras i så hög grad i den internationella dimensionen i regionalt utvecklingsarbete. Rimli-

gen har regionkommittén här en viktig uppgift att formulera ett gemensamt regionalt och lokalt utspel angående gemenskapsinitiativen under hösten.

Sammanhållningsfonden

Sammanhållningsfonden kommer att fortsätta att finansiera miljö- och transportinfrastruktur. De nuvarande fyra stödberättigade medlemsländerna Spanien, Portugal, Grekland och Irland har alla en medelinkomst som ligger lägre än 90 % av EU-genomsnittet. Frågan är om inte Irland med en tillväxtekonomi som i dag nått 88 % av EU-genomsnittet nu kommer att ifrågasättas även för detta stöd.

Totalt sett ligger stödnivån för sammanhållningsfonden kvar på 2,9 ECU-miljarder per år. En översyn görs år 2003 för att se vilka , mottagarländer som då fortfarande är stödberättigade. Villkoren för medfinansiering blir oförändrade och det innebär att EU svarar för 80-85 % av finansieringen.

Det återstår att se vilka som kommer att tillhöra skaran vinnare eller förlorare i strukturfondsreformen. Regioner som är klara förlorare är de mål 1-områden som tillkommit mer som ett utslag av politisk huggsexa än med objektiva beräkningsgrunder. Det innebär att områden som Merseyside, Nord-Pas de Calais, Korsika i Frankrike m.fl. faller ifrån. Highlands & Islands i Skottland är ett annat område som sannolikt exkluderas (och därför sneglar på möjligheter att kopiera nordiska förhandlingslösningar)

Hur går det för Sverige?

Intrycket så här långt är att Sverige kommer att klara sig ganska bra inför det förändringstryck som östutvidgningen nu sätter på strukturpolitiken.

Hur det blir med det svenska mål 6-området är inte klart utsagt i Agenda 2000. Området kommer att behandlas som ett "special arrangement". Bedömningen på hög nivå inom kommissionen är att stöd villkoren förblir i huvudsak intakta i mål 6-området. Kriteriet gleshet består därmed trots att kretsar inom kommissionen ogillat stödkriterier som strukturpolitiken har svårt att påverka. Sannolikt ligger också kriteriet för gleshet kvar på en nivå, som begränsar stödet till Sverige och Finland.

Förskjutningen av strukturfondsmedel från Medelhavsområdet till Central-europa och Östersjöområdet gör att möjligheterna ökar till samarbetsprojekt med de grannländer där svenska kommuner koncentrerat sitt utlandsengagemang under senare år.

Sverige kan möjligen komma att pröva att få stödkartan för mål 6 omritad så att även kustlandet längs Norrlandskusten innefattas. Motivet är att kustregionens kompetens i högre grad skulle kunna komma inlandet tillgodo.

Vad det nya mål 2-området innebär för svensk del är svårbedömt. Nuvarande mål 2 eller 5b-områden som inte visar sig uppfylla kriterierna för det nya mål 2, kommer att kompenseras för bortfall av stöd under en över

gångsperiod. En viktig fråga är också vad den starkare kopplingen mellan nationell regional politik och EU:s strukturpolitik får för geografiska konsekvenser.

För de svenska kommunernas del blir det nu viktigt att uppmärksamma att stödkriterierna fångar upp svenska utvecklingsproblem. Likaså är det viktigt att möjligheterna att ta tillvara stödmöjligheterna ges uppmärksamhet. Satsningar ska till exempel nu i högre grad gå till utveckling av småföretag. Detta innebär också stöd till enskilda företag, något som för svenska kommuner inte är förenligt med kommunallagen. Denna fråga har uppmärksammats av den svenska regeringen.

På samma sätt är de stora utbildningsinsatser som nu kan förutses inom samtliga 3 målområden lättare att genomföra om stödregionernas geografi underlättar sammankopplingar mellan universitets- och högskoleregioner med regioner med starka stödbehov. Detta är samtidigt en fråga att vara uppmärksam på för kommunerna. Ett annat bevakningsområde för svenska kommuner är den nya stödmöjligheten som öppnas för miljöer i städer som är socialt och fysiskt slitna. Den europeiska schablonbilden omsatt i praktisk EU-politik skulle lätt kunna bli liktydigt med stöd enbart till större städer. Även här har kommunerna anledning att "ligga på låset" på DG XVI så att man tar hänsyn till den svenska verkligheten.

Från regioner och kommuners sida finns delade meningar om den ökande nationella rollen i strukturpolitiken. I vissa länder har kommissionen varit en garant för ett lokalt och regionalt inflytande. Svenska kommuner är förhållandevis väl företrädde i den svenska genomförandeorganisationen.

Eftersom arbetet ännu återstår med regleringen av medel på olika fonder och program är det för tidigt att spekulera i detaljer i det "kuvert" som Sverige senare får del av.

Nyhetsbrevet European report skriver den 19 juli 1997 att 712 miljoner ECU kommer att avsättas för "avlägsna områden i Sverige och Finland". Spekulationerna är med andra ord redan igång.

SVENSKA KOMMUNFÖRBUNDET
Internationella gruppen

Håkan Gustafsson